முதுகலை தமிழ் இலக்கியம் இரண்டாம் ஆண்டு

பாடம் : தாள் - **XIII** தமிழர் மெய்யியல்

பருவம் **:** 4

பாட குறியீட்டு எண் : **18MTA43C**

அலகு - 4

4

திருக்குறளின் மெய்யியல் நிலைப்பாடுகள்

[illegible]க்குறளைப் பற்றி பல நோக்குகளில் தொடர்ந்து நாம் [illegible]ள்ளோம், இன்னும் பேச முடியும். திருக்குறள் ஒரு சமண [illegible] இல்லை, அது ஒரு பௌத்த நூல், இல்லை இல்லை, அதன் [illegible] சைவ சித்தாந்தமே, அதுவும் இல்லை, அதன் தொடக்கம் [illegible]மே என்று பலபடித்தாக அது குறித்து அறிஞர்கள் [illegible] காலமாகவே பேசிவந்திருக்கிறார்கள். இவை ஒருபுறமிருக்க, [illegible] காலத்திய, அதாவது கடந்த 200 ஆண்டுகால பண்பாட்டு [illegible] விவாதங்களில் திருக்குறள் தமிழின் அடையாளமாக பல [illegible]ளும் மதச்சார்பில்லாதவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் [illegible] நிலைத்துவிட்டது என்பதையும் காணுகிறோம். காலனியக் [illegible]த்திலிருந்து, ஐரோப்பிய அறிஞர்களும் தேசியவாத அறிவாளி [illegible] வைதீக இந்து மதம் என்ற ஒன்றை இந்தியர்களின் [illegible]யாளமாக உருவாக்க முனைந்த சூழல்களில், தமிழின் [illegible]யாளம் மதச்சார்பற்ற அல்லது வைதீகச் சார்பற்ற திருக்குறள் [illegible] நூலைத் தமிழர்களால் சொல்ல முடிந்திருக்கிறது என்பது [illegible]மைக்குரிய ஒரு விடயமாகும். இது தமிழ் குறித்த ஒரு [illegible]மாக மட்டுமல்லாமல், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் [illegible] பண்பாட்டு எதார்த்தத்தைக் குறிப்பதாகும். காலனியச் [illegible]களில் கட்டமைக்கப்பட்ட இந்து மதம் (இலங்கையிலும் பிற [illegible]கிழக்கு நாடுகளிலும் பௌத்தம்) என்பது சமீபகாலங்களில் [illegible] காலனியவாதிகளால் மிகத் தீவிரமாக மறுபரிசீலனைக்கு [illegible]ட்பட்டு வருகிறது என்பதை இங்கு நினைவு கோருவோம். [illegible] திருக்குறளின் மதச்சார்பற்ற அல்லது வைதீகச் சார்பற்ற [illegible] அடையாளம் என்ற கருத்து, அதுவும் காலனியக் காலத்தில் [illegible] கட்டப்பட்டது எனினும், அது ஒரு மாற்று வாய்ப்பினைக் [illegible] நிற்கிறது என்று நாம் சுட்டிக்காட்ட முடிகிறது.

[illegible]க் காலனியமும் நவீனம் பற்றிய தேடல்களும்

இந்திய ஆய்வுகளில் காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் ஐரோப்பிய [illegible]களிலிருந்து இங்கு வந்து சேர்ந்த பலவகையான நவீன

மேற்கத்திய கோட்பாடுகளின் செல்வாக்கினை மறுபரி[illegible] செய்யுமாறு பின்னைக் காலனியம் நம்மைத் தூண்டி[illegible] நவீனம் என்பதே மேற்கு நாடுகளின் சொத்து அல்லது [illegible] காலனியக் கருத்தைச் சமீபகாலங்களில் பின்னைக் [illegible] ஆய்வாளர்கள் மறுதலித்து வருகின்றனர். மேற்கத்திய [illegible] ஏற்படுவதற்கு வெகு முன்னதாகவே "நவீனப் பண்பு[illegible] கொண்ட" சிந்தனைகளும் செயல்பாடுகளும் உலகின் [illegible] கலாசாரங்களில் காணக் கிடைக்கின்றன என்று [illegible] கூறிவருகின்றனர். மத்திய தரைக்கடலின் ஆசியப்[illegible] பரவியிருந்த இஸ்லாமியக் கலாசாரத்தின் தூண்டுத[illegible] ஐரோப்பாவின் தென்பகுதியில் நவீன யுகத்தின் முதல் [illegible] மறுமலர்ச்சி தோன்றியது என அறிஞர்கள் எடுத்து[illegible] வருகின்றனர். இந்திய நாட்டின் விவசாயம் சார்ந்த, கிராமிய[illegible] சாதியப் பண்பாட்டை வணிகம், கைவினைத் தொழி[illegible] நகர்மயமாக்கல் சார்ந்த மொகலாயர் பண்பாடு அடி[illegible] சில மாற்றுத் திசைகளில் திருப்பிவிட்டது என்பதிலும் [illegible] கூறுகளைக் கண்டறிய முடிகிறது. திருக்குறளைப் [illegible] ஆய்வுகளில் இது போன்ற கருத்துக்களைப் பொருத்தி[illegible] முக்கியமான ஒரு விடயமாக எனக்குப் படுகிறது. பல ஆ[illegible] முன்னால் "கீழை மேலை உலகங்களில் அறிவொளி[illegible] (Enlightenment East and West) என்ற ஒரு நூலை நான் [illegible] அந்நூலின் ஆசிரியர் பாவ்லோஸ் கிரிகோரியஸ் என்[illegible] அவர் டெல்லியில் உள்ள ஆதிக் கிறித்தவ சர்ச்சின் ஆ[illegible] (ArchBishop of Orthodox Christian Church, Delhi) [illegible] அறிவொளி இயக்கம் பிரெஞ்சுப் புரட்சியை ஒட்டி [illegible] நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்ற கருத்தை அவர் அந்நூலி[illegible] ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியிருந்தார். நவீன அறிவொளி இ[illegible] அதன் சிந்தனைகளோடும் ஒத்த நிலையில் வைத்து [illegible] சிந்தனைகளும் இயக்கங்களும் கீழை நாடுகளின் [illegible] வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் தோன்றியிருக்கின்[illegible] கிரிகோரியஸ் அந்நூலில் விரிவாக வாதிட்டிருந்தா[illegible] பழமையான காலத்தில் தோன்றிய பௌத்தம் ஓர் இ[illegible] சிந்தனையாகவும் கீழை மரபில் நவீன அறிவொளி[illegible] கொண்டதாகத் தொழில்பட்டு வந்திருக்கிறது [illegible] எடுத்துக்காட்டியிருந்தார். பௌத்தம் இந்திய வரலாற்[illegible] மீண்டும் மீண்டும் தனது அறிவொளி ஆற்றல்களை [illegible] வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது என்றும் அவர் அந்நூலில் [illegible]

இப்போது பின்னைக் காலனியவாதிகள் கூறிவரும் கருத்துக்கள் [illegible] பாவ்லோஸ் கிரிகோரியசின் கருத்துக்களை மீட்டுக் கொண்டு [illegible]. நவீனம், அறிவு, விஞ்ஞானம், மனிதநேயம், சனநாயகம் [illegible]வை ஐரோப்பிய மையம் கொண்டவை, அவை 17-ஆம் [illegible]டுக்குப் பிந்திய ஐரோப்பிய தொழில்யுகத்தோடு தொடர்பு [illegible]வை என்பது போன்ற கருத்துக்களைப் பின்னைக் காலனியம் [illegible] மறுபரிசீலனை செய்து வருகிறது. ஜோனார்தன் கனேரி ([illegible] Kaneri) என்ற ஓர் ஆய்வாளர் காலனிய ஆட்சிக்கு முந்திய [illegible], இடைக்காலம் என அழைக்கப்படும் வரலாற்றுக் [illegible] பிற்பகுதியில், இந்தியச் சூழல்களில் நவீனம், அறிவொளி, [illegible], சமய எல்லைகளைக் கடந்து செல்லுதல் போன்ற [illegible]பாடுகள் தோன்றியிருந்தன என்ற கருத்தினைத் தனது நூல் [illegible] சமீபத்தில் எழுதியுள்ளார். தமிழில் வெளிவந்துள்ள அகம் [illegible] ஆய்விதழில் திரு ராமானுஜம் அவர்கள் இது குறித்து ஒரு [illegible] எழுதியுள்ளார். திருக்குறள் பற்றிய நமது உரையாடல்களில் [illegible] போன்ற விடயங்களை நாம் இணைத்துப் பேசமுடியும். [illegible]ாகத் துண்டுபடுத்தி வைத்திருக்கும் (பண்டைக் காலம், [illegible] காலம், நவீன காலம் போன்ற) வரலாற்றுக் கட்டங்களைக் [illegible] சென்று கருத்துக் கட்டமைப்புகளை ஆய்வு செய்யும் [illegible] உருவாகியுள்ளதை இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

[illegible]குறளில் அறமே மெய்யியலாக

[illegible]க்குறள் பொதுவாக ஓர் அற இலக்கியம் என்று நமக்கு [illegible]த்தப்படுகிறது. ஆயின் வள்ளுவரைப் பொறுத்தமட்டில் [illegible] மெய்யியலாக அந்நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ளது என்பதை [illegible] காணமுடிகிறது. அறமே மெய்யியலாவது என்பது [illegible] வாழ்வியல் பண்பை, அதன் நடைமுறைப் பண்பைக் [illegible] ஒரு கருத்தாகும். மெய்யியல் என்பது வெறும் கோட்பாடு [illegible]லையை அது தாண்டிச் செல்லுகிறது. மெய்யியலில் சில [illegible] இருப்பியல் (Ontology - Theory of Being) ஆய்வுகள் [illegible]த்தைப் பிடித்திருக்கும். இன்னும் சில வேளைகளில் [illegible] தோற்றவியல் (Epistemology - Theory of Knowledge) அதிகச் [illegible] கொண்டதாக அமைந்திருக்கும். பிற வேளைகளில் [illegible] (Ethics) அதிக ஆற்றல் கொண்டதாக வெளிப்படும். [illegible] அறவியல் மிகும் போது, ஆங்கிலத்தில் அதனை [illegible] என்று பெயரிடுவர். மனிதரின் வாழ்க்கை அறக் கருத்துக் [illegible] அற மதிப்புகளை அச்சாகக் (Axis) கொண்டு சுழலுகிறது [illegible] குறிப்பதற்காக Axiology என்ற சொல் பயன்படுத்தப் [illegible]

அறவியலின் தோற்றம்

பண்டைத் தமிழகத்தின் குறிப்பிட்ட ஒரு வகைச் சூழல்களி[illegible] கிடையில் அறவியலுக்கு முன்னுரிமை வழங்கும், அற[illegible] மெய்யியலாக உருவாகும் நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டது? என்[illegible] ஒரு முக்கியமான கேள்வியாகும். இரண்டு விதமாக இக்கேள்விக்கு நாம் பதில் கூறமுடியும். முதலாவதாக, பண்டைத் தமிழ் சூழல்களில் ஏற்கெனவே நிலவி வந்த உலகியல் சார்ந்த சிந்தனை[illegible] (திணை சார்ந்த, அகம் புறம் சார்ந்த சிந்தனைகள்), தமிழகத்தில் புதிதாக அறிமுகமாகிய சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம் போன்ற துறவு சார்ந்த சிந்தனைகளை எதிர்கொண்டபோது அவை இரண்டின் இயங்கியல் (Dialectics) தொழில்பாட்டின் விளைவாக அறம் என்ற மூன்றாவது தளத்தை உருவாக்கின என்று கூறலாம். அதாவது துறவு என்ற உலகைக் கடந்த அப்பாலைச் சிந்தனை (உலக மறுப்புச் சிந்தனை), உலகியலை நோக்கி (நேர்முகச் சிந்தனை) உள்வாங்கப் பட்டு அவை இணைவாக்கமாகி (Synthesis) அறவியல் என்ற வாழ்வியல் தளம் உருவெடுத்தது என்பது நமது முதல் பதில். ஆக ஒன்றையொன்று மறுக்கும் துறவு, உலகியல் என்ற இரண்டு போக்குகள் தமக்குள் பொருதும்போது, அவை சமரசமாகி அறவியல் தோன்றுகிறது எனலாம்.

இரண்டாவது பதிலாக, மற்றொன்றைக் கூறலாம். இதற்கு பௌத்தம் குறித்த சில தகவல்களை நாம் உள்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். பௌத்தம் மத்திய மார்க்கம் (Middle Path) என்ற [illegible] அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. பண்டைய இந்தியச் சூழலில் சார்வாகம், சாங்கியம், வைசேடிகம் போன்ற உலகியல் தத்துவங்கள், ஆசீவகம், சமணம் போன்ற உலக மறுப்புத் தத்துவங்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையில் மத்திய மார்க்கமாக பௌத்தம் உருவெடுத்தது. மேற்குறித்த இத்தத்துவங்களெல்லாம் [illegible] வாழ்வின், பிரபஞ்ச இருப்பின் அறுதிப் பொருட்களைக் (Ultimate Realities) கண்டறிய முயற்சி செய்தன. வெவ்வேறு அறுதிப் பொருட்களை அவை கண்டறிந்தன. இயற்கை, பஞ்சபூதங்கள், அணுக்கள் ஆகியவை ஒரு வகைப்பட்ட அறுதிப் பொருட்கள். இறைக்கருத்து என்பது இன்னொரு வகை அறுதிப் பொருள், [illegible] முழுமுதற் காரணி. உயிர்கள் என்பவை மூன்றாவது வகை அறுதிப் பொருட்கள். இரண்டாவது, மூன்றாவது வகை அறுதிப் பொருட்கள் பரப்பிரம்மம், ஆன்மா, ஜீவன்கள் என்று [illegible] தத்துவங்களில் பரிணமித்ததுண்டு. பௌத்தம் [illegible] குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூன்று வகை அறுதிப் பொருட்களை[illegible]

[illegible] அவை குறித்து பேசமறுத்தது, மௌனம் சாதித்தது. இது [illegible] வித்தியாசமான நிலைப்பாடாகும். அறுதிப் பொருட்களின் [illegible] மறுக்கும்போது, மேலும் கீழுமாக அமைந்துள்ள [illegible] (பஞ்சபூதங்கள், இறைவன் போன்ற) இந்த அறுதிப் பொருட்களுக்கு [illegible] உள்ள உலகியல், வாழ்வியல், சமூகவியல், நடப்பியல், [illegible] மற்றும் பயன்பாட்டியல் தளங்கள் திறந்து கொள்ளு[illegible]. இதுவே அறவியல் தோற்றம் பெறும் உலகு. இதுவே [illegible] கூறும் உலகு. அறவியலில் பரப்பு மத்திமப் பரப்பு. அதன் [illegible] புரிந்துகொள்ள அறுதிப் பொருட்களைப் பற்றிய [illegible] நமக்கு உதவுகின்றன. அறவியலுக்கு அருகில் புறமாக [illegible] அறுதிப் பொருட்கள் நமக்கு உதவ முடியும்.

[illegible]சார்பற்ற அறவியலின் கோட்பாட்டு அடிப்படைகள்

திருக்குறளின் அறவியல் சமயச் சார்பற்றது எனக் [illegible]டோம். எந்த வகையான அனுபூதவியலையும் (Metaphysics) [illegible] அதுவாக முன்வைக்கவில்லை. அது முழுக்க உலகியல் [illegible] ஓர் அறவியலையே முன்வைக்கிறது, இப்படிப்பட்ட [illegible] தமிழில் முதன்முதலாக இத்தனை விரிந்த வடிவில் [illegible]ப்பட்டுள்ளது என்பதையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல [illegible]. "அறத்தினூங்கு ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு?" (கு. 31), "[illegible] வருவதே இன்பம்" (கு. 39), அது "நோற்பாரின் [illegible] உடைத்து" (கு. 48), அன்பு என்பது ஓர் "அகத்துறுப்பு" [illegible], "அன்பின் வழியது உயிர்நிலை" (கு. 80), அடக்கம், "[illegible] ஊங்கில்லை உயிர்க்கு" (கு. 122), "ஒழுக்கம் உயிரினும் [illegible]" (கு. 131), அவர்கள் "துறந்தாரின் தூய்மை உடையார்" [illegible] போன்ற திருக்குறள் பாடல்வரிகளும் சொற்களும் [illegible] அறத்தையே முழு மெய்யியலாகக் கொள்ளுமாறு [illegible] என்பதை உணர்த்துகின்றன. இருப்பியல் [illegible] எதார்த்தப் பொருட்களை விட, உயிரை விட, தவம் [illegible] போன்றவற்றை விட அறம், அன்பு, அடக்கம், ஒழுக்கம் [illegible] அடிப்படையானவையாகவும் ஆக்கம் (விருத்தி) [illegible]யாகவும் வள்ளுவரால் சொல்லப்படுகின்றன. அன்பு, [illegible] அறம் ஆகியவை கிட்டத்தட்ட இருப்பியல் நிலைக்கு, [illegible] அதையும் மிஞ்சிய உயரத்திற்கு வள்ளுவரால் இட்டுச் [illegible]கின்றன.

[illegible], உயிர்கள், இயற்கை போன்ற அறுதிப் பொருட்களை [illegible] மறுத்துவிடும் போது, அதன் விளைவுகளைப் பற்றி [illegible] செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். அறுதிப்

பொருட்கள் இல்லாத ஒரு தத்துவத்தில் மையம் இல்லை [illegible] பொருளாகும். இதனைச் சரியாகச் சொல்லுவதானால், [illegible] பொருட்கள் அங்கீகரிக்கப்படாத ஒரு தத்துவத்தில் அனுபூத [illegible] இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்று பொருள். அனுபூத [illegible] என்பது அதனைக் கொண்ட தத்துவத்திற்கு ஒரு [illegible] அதிகாரத்தை வழங்குகிறது. திருக்குறள் அறுதிப் பொருட் [illegible] தேடவில்லை எனும் போது, அது அனுபூத மையமோ [illegible] கொண்டிருக்கவில்லை எனும்போது அது பன்முக [illegible] கொண்டதாகிறது. இன்றைய மொழியில் அது சனநாயக [illegible] கொண்டதாக மாறுகிறது. அது தன்னுள்ளேயே சுயவிமர் [illegible] அனுமதிக்கிறது என்றும் பொருளாகிறது.

திருக்குறள் அனுபூதி மையங்களைத் தேடுவதை [illegible] மிகவும் உணர்வுபூர்வமாக உலகியல் தளத்திலேயே, [illegible] தளத்திலேயே அறத்திற்கான ஆதாரங்களைத் [illegible] அறத்திற்கான மதம் சாராத சில அளவுகோல்களை. [illegible] களை அது புதிதாகக் கட்டமைக்க முனைகிறது. புகழ் [illegible] வசை போன்ற கருத்தாக்கங்களை இங்குக் குறிப்பி [illegible] இசைபட வாழ்தல் (தி. கு. 239) என்ற இலக்கில் சமூக [illegible] திற்கு முதன்மை வழங்கப்படுகிறது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு [illegible] (தி.கு. 50), அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும், [illegible] உயர்ந்த புகழ் (தி. கு. 233), உலகத்தோடு ஒட்ட [illegible] 140) போன்ற வரிகளெல்லாம் அறத்துக்கான சமூக [illegible] பாதுகாப்புகளையும் குறிக்கின்றன. "அறத்தான் வருவதே [illegible] என்று சொல்லும்போதும் உலகியல்ரீதியான [illegible] நியாயம் ஒன்று முன்வைக்கப்படுகிறது.

அறம், தினசரி வாழ்வின் செயல்பாடுகளாக மா[illegible]

திருக்குறளில் அறம் வெறும் கருத்துக்களாக [illegible] மதிப்புகளாக மட்டும் முன்வைக்கப்படாமல் [illegible] நடைமுறைக் கூறுகளாக மாற்றப்படுகிறது. [illegible] இனியவை கூறல், இன்னா செய்யாமை, அடக்கமுடைமை [illegible] உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால், ஊருணி நிறைந்தற்றே, [illegible] வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு என்பது [illegible] சொற்களும் அன்றாட வாழ்வின் நடத்தைகளை (Every [illegible] ஊடுருவி நிற்கின்றன. திருக்குறள் முழுதுமே [illegible] செயல்பாடுகளைக் கைப்பற்றுவதையே நோக்கமாகக் [illegible] போன்ற உணர்வு தோன்றுகிறது. தமிழில் இதுவும் [illegible]

[illegible] வெகுமக்கட் தளத்தையும் அவரின் தினசரி வாழ்க்கைச் [illegible]பாடுகளையும் கைப்பற்ற முயல்கின்றன.

[illegible]க்குறள் காலத்திய சமூகம்: எதிர்க்குரல்களும் [illegible]மைப்பும்

[illegible] ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது திருக்குறள். [illegible] ஆண்டுகளுக்கு முந்திய சமூகநிலைமைகளை யூகித்து [illegible] சமூகவியலை மீட்டெடுக்க முடியுமா? முயற்சிக்கலாம். [illegible] இனக்குழுச் சமூகத்தில் தீவிர சமூக முரண்கள் [illegible]வரை உணர்வுபூர்வமாக அறவியல் என்ற ஒன்றை [illegible]க வேண்டுமென்றோ அதனைத் தெளிவான மொழியில் [illegible] வேண்டுமென்றோ பரப்புரை செய்யவேண்டு[illegible] மனிதர்கள் கருதியிருக்கவில்லை. திருக்குறளின் காலத்தில் [illegible]" (கு. 270) விட்டனர். "அற்றார் அழிபசி" (கு. 226) [illegible] எதார்த்தத்தின் ஒரு பகுதியாகி விட்டது. தமிழ்ச் [illegible] "அல்லல் பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீர்" தோன்றத் [illegible]விட்டது. இவ்வாறாக, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் [illegible], அவற்றுக்கான எதிர்க்குரலும் பழைய கூட்டுச் சமூக [illegible] ஞாபகங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவரும் [illegible] தோன்றி விடுகின்றன. பழைய வாழ்வை மீட்டுக் கொணர [illegible] அக்கால வாழ்வின் தன்னுணர்வற்ற செயல்பாடுகளைக் [illegible]பாடாக வகுத்துச் சொல்லவேண்டி வந்தது. சமூக [illegible]களை எதிர்கொள்ளுவதற்கான சில உத்திகளை உருவாக்க [illegible]. இறுதியாக, நெருக்கடிகளைச் சகித்துக் கொண்டு, [illegible]யாக ஒருவரைத் தாக்கி வீழ்த்தாமலிருக்க தகவமைப்பு [illegible] உருவாக்க வேண்டியிருந்தது. இவ்வாறாக எதிர்க்குரல் [illegible] கற்பனாவாத மாற்றுகளைத் தேடுதல் என்பதிலிருந்து, [illegible] வரையிலான ஒரு நெடிய வேலைத்திட்டத்தை [illegible] spectrum of responses) அறவியல், குறிப்பிட்ட [illegible] உருவாக்கியுள்ளது என்பதைத் திருக்குறளின் வழி [illegible].

[illegible] அறவியலின் மெய்யியல்

[illegible] சமூகப் பண்பாட்டுப் பின்புலத்தை மிகப் பழங்கால [illegible]கள் தமது மெய்யியல் மொழியில் வெளிப்படுத்தி [illegible] சிந்தனையின் நான்கு அடிப்படை உண்மைகள் [illegible] இங்கு நினைவுக்குக் கொண்டு வருவோம். 1. துக்கம்

உள்ளது. 2. துக்கத்திற்குக் காரணம் உள்ளது. 3. அக்காரணத்தை [illegible] நீக்க துக்கமும் நீங்கும். 4. துக்கத்தை நீக்க நல்ல எண்ணம், [illegible] செயல், நல்ல சொல் முதலான எண் வழிப்பாதையைப் [illegible] வேண்டும். பௌத்தம் நோய் நாடி, நோய்முதல் நாடி [illegible] ஒரு மருத்துவத் தருக்கவியலைக் கச்சிதமாகப் பயன்படுத்தியது [illegible] அறிஞர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

துக்கம், துக்க காரணம், துக்க நிவாரணம், துக்க நிவாரண [illegible] பாதை என்ற நான்கு விடயங்களைப் பற்றிப் பௌத்தம் [illegible] துக்கத்தை நீக்குவது என்ற பௌத்த இலக்கு உலகைக் [illegible] உண்மையைத் தேடுவதோ, அடைவதோ அல்ல. அது [illegible] முழுக்க ஒரு மானுடவியல், இருத்தலியல், உலகியல், வாழ்வியல் [illegible] சமூகவியல் மற்றும் பயன்பாட்டியல் பிரச்சனை.

வட இந்தியச் சூழல்களில் விளைந்த சமண பௌத்த [illegible] தத்துவங்கள் துக்கத்தின் காரணங்களாகவும் துக்க நிவாரண [illegible] வழிகளாகவும் முதல் கட்டத்தில் சில தீவிரமான கோட்பாடு [illegible] நடைமுறைகளையும் முன்வைத்தன. ஆசை, பற்று, பந்தம், [illegible] மலம், பாசம், மாயை, தளை, ஆணவம், அகங்காரம் [illegible] அடுத்தடுத்த கருத்தாக்கங்களை நெடுக முன்வைத்து [illegible] தத்துவங்கள் துக்கத்தை விளக்க முனைந்திருக்கின்றன. [illegible] அடியோடு அகற்ற அவை நிலையாமை, உலக மறுப்பு, [illegible] துறவு, முக்தி-விடுதலை என்ற தீர்வுகளை முன்வைத்து [illegible] வந்திருக்கின்றன. சமண பௌத்தம் போல் முற்றத் [illegible] முன்வைக்காத சில தத்துவங்கள் வெளிப்படையாகச் [illegible] ஏற்று, இறை உணர்வை, பக்தியை வினைக்கும் பந்த பாசத்திற்கும் [illegible] மாற்றாக முன்வைத்து அவற்றை வெல்ல முயற்சித்துள்ளன. [illegible] விட ஞானம் உயர்ந்தது, அல்ல, அல்ல, யோகமே சிறந்தது [illegible] இன்னும் சில தத்துவங்கள் முயன்றுள்ளன. துக்க நிவாரணம் [illegible] பூர்வீக இந்தியாவின் பெரிய ஒரு வேலைத்திட்டம் [illegible] பலவகையான இந்தியச் சிந்தனைப் போக்குகள், கடவுளை [illegible] அல்லது கடவுளை ஏற்காமல், அறிவு, யோகம் போன்ற [illegible] தழுவி அல்லது விலகி, அடுத்தடுத்து தொடர்ந்து வேலை [illegible] வந்திருக்கின்றனவோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. [illegible] அவற்றுக்கிடையில் திருக்குறள் வகிக்கும் பாத்திரம் [illegible] மேலெடுத்துச் செல்லும் விவாதம் தனித்துவமானது.

திருக்குறளின் நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், [illegible] அறுத்தல் என்ற நான்கு அதிகாரங்களில் (34-37) உள்ள [illegible]

[illegible] நிலைப்பாட்டைத் தெள்ளிதின் உணர்த்துகின்றன. [illegible] துறத்தல், விடல், அறுத்தல், அடக்கல், கெடல், [illegible] ாமை, இன்மை, நீப்பு போன்ற சொற்களை வள்ளுவர் இவ் [illegible] களில் சரளமாகப் பயன்படுத்துகிறார். இவ் அதிகாரங்களில் [illegible] வில் வள்ளுவர் துக்கத்தின் காரணங்களையும் நிவாரண [illegible] யும் தத்துவார்த்தக் கறார்த்தன்மையுடன் வெளிப்படுத்து [illegible] "தீரத் துறந்தாரின்" (348) சார்பாக நின்று இவ் அதிகாரங்களை [illegible] இயற்றியுள்ளார். ஆயின் இவையே திருக்குறளின் முழுச் [illegible] ஆகிவிடவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும்.

[illegible] வம் "தீரத் துறந்தாரின்" நிலைப்பாட்டிலிருந்து [illegible] நகர்கிறது. திருக்குறள் ஓர் அறநூலாக, வள்ளுவத்தில் [illegible] மெய்யியலாகப் பரிணமிப்பது இங்குதான். சமண [illegible] த்தின் அகநடையான துறவு, தமிழ் மரபில் சங்க காலம் [illegible] விளைந்த உலகியலின் அழுத்தங்களுக்கு ஆட்படும் [illegible] இதுவே. துறவின் கறாரான தத்துவார்த்த நிலைப் [illegible] நன்கு அறிந்திருந்த வள்ளுவர் துறவிலிருந்து உலகியலை [illegible] நகருகிறார். அநேகமாக, குடும்பம், அரசு, குடிமைச் சமூகம் [illegible] அமைப்புகள் அவரது கவனத்தை வெகுவாகக் [illegible] ன்றன. மொத்த திருக்குறளுமே இம்மூன்று சமூக [illegible] களை நோக்கி நகருகின்றது. வினைக் கோட்பாட்டின் [illegible] யான பாத்திரத்தை நன்கு அறிந்திருந்த வள்ளுவர், [illegible] உணர்வுபூர்வமாகக் கடந்து செல்ல முனைகிறார். துறவு [illegible] வினையை அடியோடு களையவேண்டும் (இருள்சேர் [illegible]) என்பதைக் கோட்பாட்டுரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளும் [illegible], பொருட்பாலில் தெரிந்து வினையாடல், தெரிந்து [illegible], வினை உடைமை, வினைத் திட்பம், வினை செயல்வகை [illegible] வினையைச் சாதுர்யமாகக் கையாள அறிவுரை [illegible] "பொருள் கருவி காலம் வினை இடனொடு ஐந்தும் [illegible] எண்ணிச் செயல்" (675) எனச் "செயலை" சமூகச் சூழல் [illegible] வரையறை செய்கிறார். தெய்வத்தால் ஆகாதவற்றைக் [illegible] முயற்சி, மனிதச் செயல் வென்றுவிடும் என்று [illegible] (619). மானுடச் செயற் திறனால் ஊழையும் உப்பக்கம் [illegible] என்கிறார் (620). பொருளை நிலையற்றது என்று [illegible] அதே வள்ளுவர், "செய்க பொருளை" (759) என [illegible]. துக்கத்திலிருந்து நிவாரணம் பெறவேண்டும் எனத் [illegible] விழைந்த வள்ளுவர், இப்போது "இடுக்கண் வருங்கால் [illegible] (621) என்கிறார். "இடும்பை இயல்பெ"ன்போம் (628)

என்கிறார். இந்தியச் சூழல்களில் வேறு எந்த ஒரு [illegible] இத்தனை நுட்பமாக தனது நகர்வுகளை ஏற்படுத்தியது [illegible] இந்தியாவின் வேறு எந்தப்பகுதியில் தோன்றிய [illegible] இத்தனைச் சாதுரியமாக உலக மறுப்பைத் தாண்டிச் [illegible] இன்பத்துப் பாலை எழுதியவரும் வள்ளுவர் தானே!

வள்ளுவர் ஓர் அதிசயம் தான். வள்ளுவரின் [illegible] நிலைப்பாடுகள் என்பதை விட வள்ளுவரின் மெய்யியல் [illegible] ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது. மெய்யியலின் அடியாழங்களை [illegible] தெரிந்து அவர் விளையாடியுள்ளார். அதனால் அவரால் [illegible] செல்ல முடிகிறது. புதிய புள்ளிகளை மிக இயல்பாக [illegible] முடிகிறது. எந்த ஓர் அறுதிநிலைக்கும் மையத்துக்கும் அவர் [illegible] ஆட்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. மெய்யியல் புலமை [illegible] சுதந்திரத்தின் ஆற்றலை அவர் சுகித்துப் பயன்படுத்தி[illegible] எனவேதான் அவரால் முன்னேறிச் செல்ல முடிந்திருக்கிறது. [illegible] மெய்யியல் நிலைப்பாடுகளை இன்னும் பல காலத்திற்கு [illegible] பேசலாம்.

5

காப்பியங்கள்: காலச்சூழலும் பெண்களும் மெய்யியல் விவாதங்களும்

காப்பியப் பெண்கள் மறுபார்வை

பெண்ணியத்திற்கு ஆதரவானவன் என்பதைத் தவிர பெண்ணியத் தலைப்புகளில் நான் இதுவரை எழுதியதில்லை. [illegible] அது குறித்து முனைப்புடன் எழுதவேண்டும் என்று [illegible] அத்துறையில் நான் அதிகம் யோசித்ததில்லை. [illegible] பெண்ணிய நோக்கில்லாத எந்த ஒரு பார்வையும் முழுமையான பார்வையாக அமையாது என்பதை நான் [illegible]றேன். கோட்பாட்டுரீதியாகவே பெண்ணிய நோக்கு [illegible] அத்தியாவசியமான ஒன்றாக ஆகி உள்ளது.

[illegible] முதல் நூற்றாண்டுகளில், இன்றைக்கு 1800 ஆண்டு [illegible] முந்தி, எழுந்த தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பற்றிப் பேசத் [illegible] போது, அந்த நூல்கள் அவற்றின் தோற்றக்காலத்தை [illegible] கடந்து, 19-20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் அடையாள [illegible] குறியீடுகளாக இங்கு வலம் வந்தன என்ற விஷயத்தை [illegible] கொண்டு இந்நூல்களைப் பற்றியும் அவற்றில் பெண் [illegible] குறித்தும் பேச வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக கண்ணகி, [illegible] மணிமேகலை குறித்த மதிப்பீடுகள், அவர்கள் அளவிற்கு [illegible] வளையாபதி போன்ற பாத்திரங்கள் பேசப்படாமை [illegible] குறித்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. பிற எந்த [illegible] சிலப்பதிகாரம் அதிகம் பேசப்பட்டுள்ளமை, [illegible] தமிழ்க் கற்பின் குறியீடாக சிறப்பிடம் பெற்றமை [illegible] நமது கவனத்தைக் கவருகின்றன. 19-20 ஆம் நூற்றாண்டு [illegible] மிகப் பிரும்மாண்டமான அளவில் நடந்துள்ள [illegible] (Hermeneutics) வாசிப்புகளை மனதில் [illegible] பண்டைத் தமிழ் செவ்வியல் இலக்கியங்களின்

வரலாற்றுப் பயணத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது [illegible]
நிலை உள்ளது.

அகம்/புறம் என்றொரு மிகப்பெரும் வகைப்படுத்[illegible]
இலக்கியங்களில் காணுகிறோம். இவற்றில் புறம் என்பது [illegible]
மண்ணில் அரசு உருவாக்கத்தையும் அகம் என்பது [illegible]
உருவானதையும் பற்றிய மிகப் பழைமையான [illegible]
கொண்டுள்ளன. எங்கெல்சின் தனிச்சொத்து, அரசு [illegible]
ஆகியவற்றின் தோற்றம் என்ற நூலினைப் பின்புலமாகக் [illegible]
தமிழில் அகமும் புறமும் வாசிக்கப்பட வேண்டும். [illegible]
பழங்காலத்தில் அரசு, குடும்பம் ஆகியவற்றின் தோற்[illegible]
ஆவணங்களாக அகநூல்களும் புறநூல்களும் அமை[illegible]
இலக்கியங்களின் பின்புலத்தில் ஐம்பெருங் காப்பி[illegible]
அவதானிக்கும் போது, சங்க அக இலக்கியங்களின் [illegible]
தக்க தொடர்ச்சியைக் காப்பியங்களில் காண [illegible]
(புறத்திணைப் பாடல் மரபுக்கு இத்தகைய தொடர்ச்சி [illegible]
தெரியவில்லை.) பண்டைத் தமிழ்ச் சூழல்களில் [illegible]
நிறுவனம் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றது? [illegible]
அடிப்படைப் பண்புகள் யாவை? என்பது போன்ற [illegible]
அக இலக்கியங்கள் மிகப் பழமையான முதன்மைச் [illegible]
அமைகின்றன என்றால், காப்பியங்கள் அதே பிரச்சினை[illegible]
செய்வதற்கான அடுத்த நிலையிலான சான்றுகளாக [illegible]
என்பதை ஆய்வாளர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுவர். [illegible]
எனும் நிறுவனம் எவ்வாறு உருவாகி நிலை [illegible]
பிரச்சினை ஆய்வு செய்யப்பட்ட அளவுக்கு, தமிழ[illegible]
என்ற நிறுவனம் எவ்வாறு தோன்றி நிலை [illegible]
பிரச்சினை போதுமான அளவுக்கு ஆய்வு [illegible]
என்றே கூறவேண்டும். வெளிப்படையான [illegible]
களே நம்மை அதிகம் உறுத்துவதால், [illegible]
பிரச்சினைகள் நமது சமூகத்தில் ஆண்களின் [illegible]
உள்ளதால், அரசு அமைப்பு பற்றிய அக்கறை [illegible]
உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. ஆயின் தமிழ் [illegible]
ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பண்பாட்டு அடிப்படை [illegible]
முனைப்பாக நடந்து வந்திருக்கிறது என்பதைக் [illegible]
போது, குடும்பம் எனும் நிறுவனத்தின் [illegible]
அந்நிறுவனத்தின் ஊடாகவே பண்பாடு, [illegible]
வலுவாகத் தொழில்பட்டு வந்திருக்கின்றன [illegible]
கவனத்துடன் நாம் பார்க்க வேண்டியவர்[illegible]

[illegible] உடைமைச் சமூகப் பரப்பில் குடும்பம் என்பதே பண்பாட்டுக்
[illegible] வடிவங்களை உருவாக்கிக் காத்துநிற்கும் நிறுவனமாக
[illegible] என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது.
[illegible] ஆய்வாளர்கள் இப்பிரச்சினையை முக்கிய
[illegible]யாக எடுத்து ஆய்வு செய்வதற்கான சூழல்கள்
[illegible] உருவாகிவிட்டன என்றே தோன்றுகிறது.

[illegible] இலக்கியத்தில் அகம்/புறம் என்ற பிரிவுகள் தமிழ்ச்
[illegible] பெண்ணின் வெளி/ஆணின் வெளி என்ற இரண்டு
[illegible] பிரதேசங்கள் (Social Spaces) உண்டாகிய வரலாற்றை
[illegible] கூறுகின்றன. புறம் ஆண்வெளி ஆவதோடு போர்,
[illegible] அதிகாரம் ஆகியவை சார்ந்த வெளியாகவும் ஆகிறது.
[illegible] பெண்வெளியாவதோடு பிரிவு, இரங்கல், ஏக்கம்,
[illegible] [illegible]ந்தை, பெண் புறக்கணிக்கப்படுதல் ஆகியவற்றின்
[illegible] ஆகிறது. சங்க இலக்கியத்தின் அகத்திணைப்
[illegible] காலமாகவே காதல் நாடகம் ஒன்றின் காட்சிகளாக
[illegible] தளத்தில் அர்த்தப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.
[illegible] அகத்திணையில் பதிவாகியுள்ள பெண்ணின் பிரிவுத்
[illegible] இரங்கலும் ஏக்கமும் குடும்பம் எனும் அமைப்பினுள்
[illegible] முதல் முதலாக அடைக்கப்பட்ட தமிழச்சியின்,
[illegible] முதல் பதிவுகள் எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.
[illegible] காட்சிக்கு உரியன அல்ல. அவை உண்மைத்
[illegible] துயரத்தைப் பற்றி மார்க்ஸ் எழுதும் போது "சமயத்
[illegible] என்பவை சமூகத் துயரங்கள்; அவை சமூகத்
[illegible] எதிர்ப்பும் கூட" என்று எழுதுவார். இந்த
[illegible] அகத்திணையில் பதிவாகியுள்ள பெண்களின் துயரத்
[illegible]. அகத்திணைப் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ள
[illegible] துயரங்கள் உடைமைச் சமூகத்தில் ஆண்/பெண் உறவு
[illegible] சிக்கல்களைச் சுமக்கும் துயரங்கள்; அவை
[illegible] குறித்த பெண்ணின் எதிர்ப்பையும் தம்முள்
[illegible]. அகத்திணையின் பெண், மிக முக்கியமாக,
[illegible]யாகக் கொண்ட குடும்ப வாழ்க்கையினுள் வேர்
[illegible] சமத்துவமற்ற காதலுக்கு எதிராகக் குரல்
[illegible] தொடங்குகிறாள். அன்று உருவாகத் தொடங்கிய
[illegible] காதலைத் தவிர வேறுபல அம்சங்கள் - தனி
[illegible]செல்வத்திற்காக அரச உத்தரவுகளால்
[illegible] போர்கள், ஆணாதிக்கத்தின் ஒரு வெளிப்
[illegible] பிற பெண்களை நாடிச் செல்லுதல் ஆகியவை -

முக்கியப்படுவதைக் கண்டுகொள்ளுகிறாள். அகத்துள் அடை [illegible] பெண் ஒரு குறுந்தொகைப் பாடலில்,

"முட்டுவேன் கொல் தாக்குவேன் கொல்
ஓரேன் யானும் ஓர் பெற்றி மேலிட்டு
ஆஅ ஒல்லெனக் கூவுவேன் கொல்
அலமரல் அசைவளி அலைப்ப என்
உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே" (குறுந்தொகை [illegible])

எனத் தன்னிலையைச் சித்திரிக்கிறாள்.

"கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாது
நல் ஆன் தீம்பால் நிலத்துக்காங்கு
எனக்கும் ஆகாது என்னைக்கும் உதவாது" (குறுந்தொகை [illegible])

பெண் பிரிவுத் துன்பத்திற்கு ஏன் உள்ளாகிறாள்? [illegible] ஆண் பொருளுக்காக, போருக்காக அல்லது (மருத [illegible] பரத்தையின் பொருட்டுப் பிரிகிறான். மூன்றுமே [illegible] சமூகத்தின் ஆணாதிக்கக் கூறுகள்.

"அருளும் அன்பும் நீங்கி, துணை துறந்து,
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர் ஆக!
மடவம் ஆக, மடந்தை நாமே!" (குறுந்தொகை 20)

இப்பாடலில் ஆண்கள் உரவோர், பெண்கள் மடந்தையர் [illegible] விதிக்கப்பட்ட இலக்கணத்தை பெண் கேள்விக்குள்ளாக்கு[illegible] "அருளிலார் பொருள் வயின் அகல" (அகநானூறு 303), "[illegible] வயின் அகறல் அன்பன்று" (கலித்தொகை 2) என்ற பா[illegible] ஆண்/பெண் உறவுகளில் பொருளாதார உறவுகள் [illegible] விட்டதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பின்னால் [illegible] "அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம் புல்லார் விடல்" (755) என இதனைக் கூறுவார். அன்பும் அ[illegible] வன்முறைகளால் பொருள் ஈட்டச் சென்ற ஆடவரின் [illegible] அடங்கி இருந்து அவரது தனிச் சொத்துக்கு புதல்வனை[illegible] தரும் பெண்ணே கற்புடை மகளிர் எனப் பாரா[illegible] பெண் "மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாய்" என்றே (அக[illegible] குறுந்தொகை 359) குறிக்கப்படுகிறாள்.

எனவே அகத்திணைப் பாடல்களில் [illegible] பெண்ணின் துயரங்கள் அன்றைய சமூகத்தின் [illegible] இயலாமையின் துயரங்கள்; அவற்றுக்கான எதிர்[illegible]

[illegible]ண்டுள்ளன. புறத்திணையில் பேசப்படும் அரச உருவாக்கம், [illegible]உடைமைப் பொருளாக்கம், வன்முறை ஆகியவற்றிற்கு எதிராக [illegible]த்திணைப் பாடல்களில் பெண்ணின் துயரங்கள், அவளின் [illegible]ச்சி ஆகியவை தொழில்படுகின்றன.

உரவோன், மடந்தை என்ற சொல்லாக்கங்களின் தோற்றமும் [illegible] உள்ளடக்கமும் விரிவான ஆய்வுக்குரியன. இச்சொற் [illegible] வழி ஆண்/பெண் என்ற வேறுபட்ட, ஏற்றத்தாழ்வான [illegible]ன்னிலைகள் (Subjectivities) உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை [illegible] கட்டமைப்புகள். பொருள் தேடிச் செல்லும் ஆண், [illegible] வேலைகளுக்கான பெண் என்ற தொழில்பிரிவினையும் [illegible] உரவோன், மடந்தை என்ற கருத்தியல் கட்டமைப்பும் [illegible]டுள்ளன. "புதல்வன் தாய்", "மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாய்" [illegible]யும் கவனத்திற்குரியன. தனிச் சொத்தின் வாரிசுரிமைக் [illegible] புதல்வனைப் பெற்று வளர்த்துத் தரும் தாய் எனும் நிலை, [illegible] உறுதிப்படுத்தும் கற்பு எனும் தகவு ஆகியவை வலியுறுத்தப் [illegible] இது போன்ற தன்னிலைகள் உருவாக்கப்படுவதை [illegible] Interpellation என்ற ஒரு சொல்லால் விளக்குவார். [illegible]llation என்றால் கருத்தியல் மூலமாகப் பெயரிடுதல் ஆகும். [illegible] இன்னார் என்பது கருத்தியலின் வழி நியமனமாகிறது. [illegible] சிற்பங்கள் செதுக்கி எடுக்கப்படுவது போல, சமூக [illegible] பாத்திரங்கள் உருவமைக்கப்படுகின்றன. கருத்தியல் [illegible] ஒரு நடைமுறை என்பார் அல்தூசர். பெண் என்பாள் [illegible] பெண்ணின் நடத்தைகள் இவை இவை என்பது [illegible]கப்படுகிறது. கற்பு எனில் இது, கற்புடை நங்கையின் [illegible]கள் இவ்வகைப்பட்டவை என எடுத்துரைக்கப் [illegible]

[illegible]ணின் தன்னிலை உருவாக்கம் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு [illegible] கருத்தியல் அமைப்புக்கு பெண்ணை ஆட்படுத்துவது [illegible] ஆகும். அவள் அப்படி ஆட்படுத்தப்படுவதோடு, அது [illegible] இயல்பான இருப்பு என நம்ப வைக்கப்படு[illegible] கற்பின் நடத்தையை, அவள் ஏற்றுக் கொண்ட[illegible] அவள்மீது திணிக்கப்பட்ட தன்னிலையின் வழி நடை[illegible]குகிறாள். ஆயின், அவள் அதனை எதிர்ப்பதில்லையா? [illegible] எதிர்ப்புச் செயல் எவ்வாறு தொழில்படுகிறது? பெரும் [illegible]பெண்ணின் எதிர்ப்பு அவள் ஆட்பட்டு விட்ட சமூகக் [illegible]மொழியின் வழியாகவே நடைபெறுகிறது. அக்கருத்தியல்

அமைப்பின் எல்லைகளைத் தாண்டாமலேயே எதிர்ப்பு [illegible] உத்திகளை அவள் தேடித் தேர்வு செய்யவேண்டி வருகிறது [illegible] அபூர்வமாகவே அந்த அமைப்பை முற்றாக நிராகரிக்கும் தன்னிலையை அவள் ஈட்டுகிறாள்.

சங்க அகத்திணைப் பாடல்களைக் கடந்து காப்பியங்களுக்குள் நுழையும் போது, அங்கு தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆணைத் தலைமை [illegible] கொண்ட குடும்பம் இன்னும் வலுவாகத் தன்னை உறுதி [illegible] கொள்வதைக் காண்கின்றோம். தமிழில் சமணம், பௌத்தம் [illegible] சமயங்களின் தலையீடு அறச்சிந்தனையைத் தமிழுக்குத் [illegible] என அறிஞர்கள் போற்றுவர். ஆயின் சமண பௌத்தம் [illegible] அத்தனை அறமும் பெண்ணை நோக்கி, ஆணாதிக்கக் [illegible] உருவாக்கத்தை நோக்கிச் செயல்பட்டிருக்கின்றன [illegible] காப்பியங்களில் காணுகிறோம். திருக்குறள், நாலடியார் முதல் [illegible] கோவை வரையில் சமண பௌத்த அறங்கள் பெண்ணை [illegible] செலுத்தப்படுகின்றன.

சிலப்பதிகாரம் புகார்க் காண்டத்தில் நாம் சந்திக்கும் [illegible] தமிழ்க் குடும்பத்தின் பழமையின் குறியீடாக நிற்கிறாள் [illegible] போல் செல்வம் கொண்ட ஒரு வணிகக் குடும்பத்தின் [illegible] 32-33) பெண், "உயர்ந்தோர் ஏத்தும் உரைசால் [illegible] (சிலப்பதிகாரம் பதிகம் 56) யாக இருந்தபோதும், "மாதவர் [illegible] ஏத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலாளாக" (சிலப் [illegible] இருந்த போதும், அல்லது அப்படி இருந்ததாலேயே [illegible] காதலைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்கான எந்த ஒரு [illegible] அற்றவளாக இயலாமையைச் சுமந்து நிற்பவளாக [illegible] காண்டத்தில் நாம் காணும் கண்ணகியின் [illegible] சொல்வதானால், அவள் தமிழ்க் குடும்பத்தின் [illegible] அதன் சனநாயகப் பண்பையோ எடுத்துரைப்பவளாக [illegible] மாறாக தமிழ்க் குடும்பத்தின் மிகப்பெரும் பலவீன [illegible] சனநாயகமற்ற பண்புகளைச் சுட்டிக்காட்டு [illegible] காட்சியளிக்கிறாள். புகார்க் காண்டம் தமிழகத்தின் [illegible] கடற்கரை நகரங்களில் செழித்த வணிக வாழ்க்கையின் [illegible] களைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக உள்ளது. "பொருளாதார [illegible] தாழ்வுள்ள ஒரு சமுதாயத்தில் என்னென்ன [illegible] இருக்குமோ அவை எல்லாம் சிலப்பதிகார காலத்துத் [illegible] இருந்தன" என்று அறிஞர் சாமி சிதம்பரனார் (சிலப்பதிகாரத் தமிழகம், 1963, 190) கூறுவது இங்கு ஏற்புடையது [illegible]

[illegible]திகாரப் பின்புலத்தில் கட்டி எழுப்பப்பட்ட கற்பு எனும் [illegible] தகவின் சில பண்புகளை இங்குப் பேசுவது பொருத்தமாக [illegible] எனக் கருதுகிறேன். அது ஆணாதிக்கக் குடும்பம், தனி [illegible] பெண்ணை ஆட்படுத்தல், சமத்துவமற்ற காதல் போன்ற [illegible]களை மட்டும் கொண்டதல்ல. தூய்மை, கலப்பின்மை, [illegible] புனிதம் ஆகிய உளவியல் கூறுகளை அது தன்னகத்தே [illegible] மைகிறது. ஒழுக்கமின்மை என்ற சமூகப் பழிக்கு [illegible] அச்சம், தூய்மை குறித்த தன்னுயர்ச்சி உணர்வு [illegible] எதிரெதிரான, சிக்கலான கூறுகளால் அது கட்டப் [illegible] உடைமை, அதிகாரம் போன்ற வெளிப்படையான [illegible] சொல்லாடல்களை விட அதிக ஆற்றல் கொண்ட [illegible] உளவியல் அதிகாரம் அதனுள் தொழில்படுகிறது. கற்பு [illegible]பாட்டு உளவியல் சொல்லாடல் அதன் கட்டமைப்பில் [illegible] ஆணாதிக்க வேட்கையையும் தனி உடைமை நலன் [illegible] குடும்ப உறவுகளில் அனுமதிக்கப்படும் சமத்துவமற்ற [illegible] திரைபோட்டு மறைத்து, அது குறிப்பிட்ட [illegible] தூய்மை அல்லது ஒழுக்கம் பற்றிய பிரச்சினை [illegible] உருமாற்றிவிடுகிறது. அது அப்பெண்ணின் சுயத்தின் [illegible] பிரச்சினை என்பதாக மாற்றிவிடுகிறது. கற்பு எனும் [illegible] கேள்விக்குள்ளாக்கும் பெண் ஆணாதிக்கத்தை [illegible], தனி உடைமையைக் கேள்வி கேட்கிறாள், காதலில் [illegible] கோருகிறாள் என்று புரிந்து கொள்ளப்படுவதில்லை. [illegible] தூய்மை அற்றவள் என ஒற்றைப்படையாகப் புரிந்து [illegible]றாள். சமூகப் பழி எனும் மாபெரும் அச்சுறுத்தலுக்கு [illegible] ஆட்படுத்தப்படுகிறாள். இந்த அச்சுறுத்தல் கற்பு [illegible] பின்னாலுள்ள அத்தனை அதிகாரங்களையும் [illegible] சேதாரமுமின்றி காத்துக் கொள்ளப் பயன்படுத்தப் [illegible] இவ்வகைக் கருத்தியலுக்கு முழுவதும் ஆட்பட்ட [illegible], பலியுண்ட பெண்ணாகவே சிலப்பதிகாரப் [illegible]த்தின் கண்ணகியைக் காணுகிறோம்.

[illegible] காப்பியத்தின் முற்பகுதியில் சித்திரிக்கப்படும் [illegible] பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை ஆகியவை பண்டைத் [illegible] கோடியில் உருவாக்கப்பட்ட கற்பின் வெற்றியைக் [illegible] தெரியவில்லை. மாறாக, காப்பியத்தின் பிற்பகுதிச் [illegible] சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, தமிழில் உருவான [illegible] அமைப்பின் நெருக்கடிகளையே அவை குறிப்பதாகத்

தோன்றுகிறது. கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை போன்ற [illegible] நாயகிகள் வாழ்வில் வெற்றி பெற்ற நாயகிகள் அல்ல. [illegible] பெண்ணின் இயலாமை, அரசியல் வட்டாரங்களில் [illegible] சூழ்ச்சிகள், நேர்மையின்மை ஆகியவற்றால் [illegible] நாயகிகளே அவர்கள். கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை [illegible] மூவரின் மீதுமே துன்பத்தின் சாயல் படிந்திருக்கிறது.

சிலப்பதிகாரத்தின் பிற்பகுதியில் கோவலன் கொலை [illegible] நகர் தீயிட்டு எரிக்கப்படுவது ஆகியவை தொடர்ந்து [illegible] கொண்டு விளக்கப்பட்டாலும், அச்சம்பவங்களோடு [illegible] யின் கட்டுக்கடங்காத ஆவேசத்தைச் சந்திக்கிறோம். "[illegible] அலர் தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப அன்பனை இழந்தேன் [illegible] அவலம் கொண்டு அழிவலோ?" (சிலம்பு 18:36-37) [illegible] அழுது புலம்புகிறாள். "பட்டேன் படாத துயரம்" (சிலம்பு [illegible]) என ஊராருக்குத் தன்கதையை எடுத்தியம்புகிறாள். [illegible] "பெண்டிரும் உண்டுகொல்?.. சான்றோரும் உண்டு[illegible] தெய்வமும் உண்டுகொல்?" (சிலம்பு 19: 50-59) [illegible] பாண்டிய மன்னனிடம் நீதி கேட்கிறாள். "ஒட்டேன் [illegible] ஒழிப்பேன் மதுரையை" என மதுரை நகரை எரிக்[illegible] கண்ணகியின் இச்செயல்களில் வெளிப்படும் ஆற்றொ[illegible] வெறுமனே பாண்டிய மன்னனின் பாற் பட்ட [illegible] தெரியவில்லை. காப்பியத்தின் முற்பகுதிக்கும் பிற்பகுதிக்கும் ஒரு தொடர்பு இருப்பதாகவே படுகிறது. [illegible] முற்பகுதியில் அவள் எத்தனை இயலாமையின் [illegible] தாளோ, அவ்வியலாமையும் இணைந்தே கண்ணகியை [illegible] ஆத்திரம் கொள்ளச் செய்திருக்கவேண்டும். குடும்ப [illegible] அவளால் முன்பு உள்ளமுக்கப்பட்ட கோபங்களும் [illegible] சேர்ந்து வன்முறையான வடிவம் கொண்டு வெளி[illegible] நூலின் முற்பகுதியில் கண்ணகி ஒரு வலுவான [illegible] பலியான பெண்மணி. அவளை அக்கருத்தியல் [illegible] (She was not a Subject; She was a subjected being.) [illegible] பிரதிநிதி அவள். பிற்பகுதியில் அவள் ஒரு மீறலின் [illegible] தீவிரச் செயலின் பிரதிநிதி. அவள் செயல் ஒரு [illegible] ஆயின் அவளது வன்முறை நீதியின் பாற்பட்ட [illegible] சுத்திகரிக்கும் வன்முறை. (She is a Subject.) [illegible] அவள் விடுதலை பெற்றவள். நூலின் பிற்பகுதியில் [illegible] வன்முறை அரசும் சமுதாயமும் நடத்தும் [illegible]

[illegible]முறைகள் (Structural Violence) குறித்து நமது கவனத்தை [illegible]கிறது. கோவலன் மாதவியை ஏக, கண்ணகி "கற்புநெறி" [illegible] அடங்கிக் கிடக்க வேண்டும் என்ற கருத்தியலில் ஒரு [illegible] அனக்கமில்லாமல் நடத்தும் வன்முறை உள்ளது. "கொன்று [illegible] என்று உத்தரவிட்ட தேரா மன்னனின் செயலில் ஓர் அரசு [illegible]மாக நடத்தும் வன்முறை உள்ளது.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களின் காலம் [illegible] நெருக்கடிக் காலம் என்ற கருத்தை மீண்டும் நான் வலியுறுத்த [illegible]றேன். பண்டைத் தமிழகத்தின் கடற்கரை நகரங்களில் [illegible] சூழலில் செழித்து வளர்ந்த கணிகையர் கலாசாரம், [illegible] இழந்து வறிஞனான வணிக இளைஞன் மனைவியோடு [illegible]காகப் புலம் பெயர்தல், மதுரையில் அவன் கொலை [illegible]படுதல், மன்னனும் அவன் மனைவியும் வீழ்ந்து இறத்தல், [illegible] தீக்கிரையாவது, மதுரையில் மழை பொய்த்து தெய்வங் [illegible] திருப்திப்படுத்த ஆயிரம் பொற்கொல்லரைப் பலி [illegible], மாதவி, மணிமேகலை ஆகியோர் துறவு மேற் [illegible]தல், மணிமேகலையைக் காதலித்த அரச குமாரன் [illegible] செய்யப்படுதல், புகார் நகரைக் கடல் கொள்வது - இவை [illegible] தொடர்ந்து ஒரு பெரும் நெருக்கடியைக் குறித்து [illegible]வங்களாகவே தெரிகிறது. பண்டைத் தமிழகத்தில் [illegible] கலாசாரத்தின் நெருக்கடியோடு, சிலம்பு, மேகலை ஆகிய [illegible] கதை இல்லறத்திலிருந்து துறவு நோக்கி நகருவதும் [illegible] குறியீடாகவே தோன்றுகிறது. கதைச் சம்பவங்கள் [illegible] நெருக்கடியை மட்டுமல்லாமல், உருவாகி வந்த தமிழ்ச் [illegible] அன்றையக் காலகட்டத்தில் ஒரு நெருக்கடியைச் [illegible] சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

[illegible]க்கு இது ஏன் நிகழ்ந்தது? கோவலனுக்கு இது ஏன் [illegible] மதுரை நகருக்கு இது ஏன் நிகழ்ந்தது? புகார் நகருக்கு [illegible] நிகழ்ந்தது? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு இளங் [illegible]டமும் சாத்தனாரிடமும் பதில்கள் இல்லை. எல்லா [illegible] காரணம் ஊழ்வினை என்ற ஒற்றைப்பதில் மட்டுமே [illegible] உண்டு. இந்தப் பதிலை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள [illegible] என்ற அவசியம் எதுவும் இல்லை. ஊழ்வினை எனும் [illegible]த்தைப் பதிலாக வழங்குவதே நெருக்கடியின் [illegible]

மணிமேகலை துறவு மேற்கொண்டாள் என்ற [illegible]
மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள [illegible]
செயல்பாடுகள் பற்றிய தகவல்களும் பண்டைத் [illegible]
குடும்பம் எனும் நிறுவனம் நெருக்கடிக்குள்ளானதை [illegible]
நிற்பதாக நமக்குப் படுகிறது. மணிமேகலை பௌத்த [illegible]
பௌத்த பிக்குணியாக மாறுகிறாள். அவள் கணிகையர் [illegible]
பிறந்ததால், அக்குலத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை [illegible]
அவள் ஏற்காததால், அந்நாளையச் சமூகம் அவளைத் [illegible]
வாழ்க்கை வாழ அனுமதிக்கவில்லை (அவளைக் [illegible]
உதயகுமாரன் மீது அவளுக்கு விருப்பம் இருந்தது. [illegible]
"வருணக் காப்பு இலள்" என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்படுகிறது
(5; 87). எனவே அவள் பௌத்தத் துறவு மேற்கொள்கிறாள்.
சமணத்தை விட பௌத்தம் பெண்களுக்குத் துறவில் இட [illegible]
என்ற தகவலும் நூலில் உள்ளது. இவ்வாறாக மணிமேகலை [illegible]
மேற்கொண்டாள் என்ற செய்தியும் குடும்பம் பற்றிய [illegible]
விமர்சனமாகவே எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும். [illegible]
அனான்மவாதம் என்ற ஒரு கோட்பாட்டைத் தனது [illegible]
களில் ஒன்றாகக் கொள்கிறது. இதன்படி, தனி ஆன்மா [illegible]
நிலை என்ற ஒன்று இல்லை என்று அது கூறும். [illegible]
சமூகத்தின் மனிதர்கள் அவர்களைத் தனியர்களாக்கும்
நிறுவனங்களிலிருந்து விடுபட்டு, சங்கம் என்ற பொதுமை [illegible]
ஒன்றில் அவர்கள் கலக்க வேண்டும் என்பது பௌத்த
நிலைப்பாடு. மணிமேகலையும் அப்படிப்பட்ட சங்க [illegible]
அமைப்பில் ஒருத்தியாகத்தான் கலக்கிறாள். மனிதர்களை
தனியர்களாக்கும் நிறுவனங்களில் ஒன்று, அவற்றில் [illegible]
நிறுவனம் குடும்பம் ஆகும். எனில் மணிமேகலை [illegible]
மேற்கொள்ளுகிறாள் என்ற செய்தி அன்றைய குடும்ப [illegible]
குறித்த வலுவான ஒரு விமர்சனச் செயல்பாடு என்றே [illegible]
கொள்ளப்படவேண்டும்.

மணிமேகலை துறவு மேற்கொண்டாள் என்ற [illegible]
அதனோடு தொடர்பு கொண்டு மேலும் இரண்டு செய்தி[illegible]
களோடு இணைத்துப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். [illegible]
பௌத்தத் தத்துவத்தைக் கற்றுத் தேர்ந்து பிற சமயக் கணக்கர் [illegible]
வாதம் செய்தாள், அமுதசுரபி பெற்று பசிப்பிணி [illegible]
ஆனாள் என்ற இரண்டு செயல்பாடுகள் தாம் அவை. [illegible]
ஆணாதிக்கக் குடும்ப எல்லையைக் கடந்து வெளியேறி [illegible]
கற்று வெல்லற்கரிய அறிஞரானாள் என்பது ஒன்று. [illegible]

[illegible] பசித் துயரத்தை நீக்குவதையே தன் வாழ்வாக ஏற்றாள்
[illegible] முன்பு குறிப்பிட்ட அன்றைய சமூகத்தின் ஏற்றத்
[illegible] நெருக்கடி ஆகியவை குறித்த விவாதங்களை இங்கு
[illegible] கொருவோம். பசிப்பிணியின் கொடுமைகள் பற்றி
[illegible] காப்பியம் துடுக்காகப் பேசுகிறது.

[illegible] அழிக்கும்; விழுப்பம் கொல்லும்
[illegible] கல்விப் பெரும்புணை விடூஉம்
[illegible] அணி களையும்; மாண் எழில் சிதைக்கும்
[illegible] மாதரொடு புறம்கடை நிறுத்தும்
[illegible] என்னும் பாவி (மணிமேகலை 11: 76-80)

[illegible] மணிமேகலை விவரிக்கிறது. எனவே பசிப்பிணி நீக்கு
[illegible] பெரு அறமாக மணிமேகலை முன்மொழிகிறது.

[illegible] தேவர் என இரு சார்க்கும்
[illegible] முடிவின் ஓர் அறம் உரைக்கேன்
[illegible] தீர்த்தல் என்றே அவரும்
[illegible] நல்லறம் சாற்றினார் (மணிமேகலை 12: 116 - 119).

[illegible] எனப்படுவது யாது எனக் கேட்பின்
[illegible] இது கேள்; மன் உயிர்க்கெல்லாம்
[illegible] உடையும் உறையுளும் அல்லது
[illegible] இல் (மணிமேகலை 25: 228-231).

[illegible] அமுதசுரபி ஏந்தி "எல்லா உயிரும் வருக என"
[illegible] அறம் செய்தாள்.

[illegible] மணிமேகலை அவளது தனித்த நிலை மறுத்து சங்கமாக,
[illegible] கலந்தபோது உயிர்களின் துயரை அதிகம் உணர்
[illegible] மைச் சமூகம் உருவாக்கும் தன்னிலை குறித்த தீவிர
[illegible] ஒரு வடிவம் மணிமேகலையின் வழி வெளிப்
[illegible] உடைமைச் சமூகம் உருவாக்கும் அத்தகைய தன்னிலையின்
[illegible] ஆழமான பண்பாட்டுக் கருத்தியல் நிறுவனமே
[illegible] குடும்பம்; அது குறித்த தீவிர விமர்சனங்கள் காப்பிய
[illegible] கண்ணகியிலும் மணிமேகலையிலும் உண்டு.

மணிமேகலை

மெய்யியல் விவாதங்களும் காலச்சூழலும்

சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் இரட்டைக் [illegible] என வழங்கப்பட்ட போதிலும் சிலப்பதிகாரம் [illegible] மணிமேகலை குறித்த ஆய்வுகள் தமிழில் காணக்கிடை [illegible] உற்றுப்பார்க்கும்போது மணிமேகலைக்கு உரை [illegible] குறைவாகவே உள்ளன என்பதை அறிகிறோம். மணி [illegible] காப்பியத்தில் இடம்பெறும் மெய்யியல் விவாதங்கள் [illegible] ஒரு காரணமாக அமைந்தனவோ என எண்ணத் [illegible] தமிழில் மெய்யியலுக்கு அதிக ஆய்வாளர்கள் [illegible] போனது ஒரு குறையாகவே தென்படுகிறது. [illegible] மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் இடம்பெறும் [illegible] விவாதங்கள் அக்காப்பியத்தின் காலத்தை வரையறை [illegible] ஒரு முக்கிய ஆதாரமாக விளங்குகிறது என்பதைக் [illegible]

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1925-26ல் [illegible] பொழிவுகளாக நிகழ்த்தப்பெற்று, லண்டன் Lusac & Co [illegible] தால் 1927ல் வெளியிடப்பட்டுள்ள ராவ் பகதூர் எஸ். [illegible] அய்யங்காரின் Manimekalai In Its Historical Settings [illegible] ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், ஔவை சு. துரைசாமி [illegible] ஆகிய இரு அறிஞர்களால் உரை எழுதிப் பதிப் [illegible] மணிமேகலை மூலமும் உரையும் இப்பிரச்சினை [illegible] கின்றன. பேராசிரியர் சோ.ந.கந்தசாமியின் [illegible] இப்பிரச்சினையில் முக்கியமானவை(1961,1977, [illegible] இக்கட்டுரை நேரடியாக மணிமேகலை காப்பியத்தின் [illegible] யறையை குறித்து எழுதப்படவில்லை. ஆயின் [illegible] காப்பியத்தின் காலச் சூழலை அடையாளப்படுத்து [illegible] பட்டுள்ளது.

மெய்யியலைக் கொண்டு காலச்சூழலைக் [illegible] இக்கட்டுரையின் நோக்கம். மணிமேகலை காப்பிய [illegible] 30 ஆகிய காதைகள் நேரடியாக மெய்யியல் [illegible]

[illegible]றன. அவை முறையே சமயக் கணக்கர்தம் திறம் கேட்ட [illegible] தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்ட காதை, பவத்திறம் அறு [illegible] பாவை நோற்ற காதை என்ற தலைப்புகளைப் பெற்றுள்ளன. [illegible] கணக்கர்தம் திறம் கேட்ட காதை வஞ்சி நகரில் மணிமேகலை [illegible] சமயவாதிகளைக் கண்டு, அவரவர் சமயப் பொருட்களை [illegible] நிலைக் கொண்டுள்ளது. அளவைவாதம், சைவவாதம் பிரம [illegible] வேதவாதங்கள், ஆசீவகம், நிகண்டவாதம், சாங்கியம் [illegible] பூதவாதம் ஆகியவை இவ்வியலில் பேசப்படுகின்றன. [illegible] இவ்வியலில் மேற்கூறிய மெய்யியல் போக்குகளை [illegible]லை. அவற்றை அவள் கேட்டறிந்து கொண்டாள் என்று [illegible] இவ்வியல் முடிவுக்கு வருகிறது. பூதவாதி குறித்த ஒரு [illegible] தவிர பிற தத்துவங்களை "நன்றலவாயினும் நான் [illegible]கிலேன்" (27: 277) என்று கூறி அவள் அமைதி [illegible]றாள்.

[illegible]திறம் பூண்டு தருமங் கேட்ட காதை காஞ்சி மாநகரை [illegible] மாகக் கொண்டுள்ளது. காஞ்சி மாநகர் கி.பி 5-7 ஆம் [illegible]களில் திக்நாகர், தருமகீர்த்தி போன்ற இரு மிகப் பெரும் [illegible] தருக்கவியலாளர்களைக் கொண்டிருந்தது என்ற ஒரு [illegible] இங்கு கூறித் தொடர்வோம். மணிமேகலை காஞ்சி [illegible] பௌத்த அறிஞராக அறிமுகப்படுத்தப்படுகிற அறவண [illegible] கண்டு வணங்கி, "மெய்ப்பொருள் அருள்க" (29:45) [illegible]டுக் கொள்கிறாள். இவ்வியலில் காஞ்சியில் அக்காலத்தில் [illegible]ந்த பௌத்த தருக்கவியல் ஓரளவு விரிவாகவே [illegible]க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வியல் முழுவதும் அறவண [illegible] சொற்களாலேயே அமைந்துள்ளது. மணிமேகலை அவரது [illegible] கேட்பவளாக மட்டுமே உள்ளாள்.

[illegible] இறுதி இயலான பவத்திறம் அறுக எனப் பாவை [illegible] பௌத்த அறங்களை அறிவுறுத்தும் காதையாக [illegible]. பௌத்த சீலங்கள், நிதானங்கள், நால்வகை மெய்ம் [illegible] ஐவகை ஸ்கந்தங்கள் ஆகியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன. [illegible] அக்கறையுடன் கேட்டறிந்த மணிமேகலை தவத்திறம் [illegible] கேட்டு, பவத் திறம் அறுக என நோற்றனள் (30:263- [illegible] கூறி இவ்வியலும் நூலும் முடிவுக்கு வருகின்றன. [illegible] இயல்களிலும் இடம்பெறும் பௌத்த, பிற மெய்யியல் [illegible] கொண்டு, அகில இந்திய அளவிலும் இந்திய [illegible] கடந்தும் அறியப்பட்டுள்ள பௌத்த சமய

வரலாற்றில் மணிமேகலையின் காலம் மதிப்பி[illegible] குறிப்பாக, பௌத்தம் அதன் கறாரான தேரவாத [illegible] போக்கிலிருந்து வேறுபட்டு மகாயானம் என்ற [illegible] மாறுபடும் காலத்தைச் சார்ந்ததாக மணிமேகலை[illegible] மதிப்பிடப்படுகிறது (வானமாமலை 1973:135-189).

அதேபோல மணிமேகலை காப்பியத்தில் [illegible] பௌத்த தருக்கவியல் குறித்த பதிவுகளைக் கொண்டு [illegible] தருமகீர்த்தி ஆகியோர் உருவான கஞ்சிப் பள்ளியின் [illegible] சேர்ந்தது என்று கணக்கிடப்படுகிறது. இதன்படி, [illegible] காப்பியம் கி.பி 5-7 நூற்றாண்டுகளுக்கிடையில் உருவான [illegible] அறிஞர்கள் முடிவுக்கு வருகின்றனர் (வானமாமலை 1973, [illegible] 1961). இக்கால வரையறை நமது கவனத்திற்கு [illegible] அமைகிறதெனினும், இக்கட்டுரையில் இக்கால வரையறை [illegible] நாம் அதிகம் பேசப்போவதில்லை. மாறாக மணிமேகலை [illegible] குறித்து நிற்கும் சமூகச் சூழல்கள், அச்சமூகச் சூழல்களை [illegible] எதிர்கொள்ளும் விதம் ஆகியவை குறித்ததாகவே [illegible] அமைகிறது.

மணிமேகலையின் மெய்யியல் விவாதங்கள் [illegible] நமக்கு முக்கியமானவையாக அமைகின்றன. [illegible] காப்பியங்கள் சந்தித்த ஒரு சமூக நெருக்கடி [illegible] மணிமேகலை ஆகிய இரண்டு நூல்களிலுமே [illegible] பண்டைத் தமிழகத்தின் சமூக நெருக்கடிச் சூழலை [illegible] தாண்டிச் செல்ல முடியவில்லை. எனவே முதலில் [illegible] பேசுவோம். சிலம்பின் கதை வணிகக் குடும்பங்களை[illegible] கோவலன் என்ற வணிகன் செல்வ வளம் [illegible] இருந்தபோதிலும் மாதவியின்பால் கொண்ட ஈடுபா[illegible] அறத்தைத் தாண்டிச் சென்று தவறு செய்கிறான். ஒழுக்[illegible] அறம் என்ற அளவுகோலின்படி அவன் இழைக்கும் [illegible] செல்வத்தை அழிக்கிறது. பிழைப்புக்காக மனைவியு[illegible] நாட்டுக்கு அவன் புலம்பெயர்ந்து செல்கிறான். [illegible] கள்வன் எனக் கொலை செய்யப்படுகிறான். [illegible] யுண்ட செய்தி கேட்ட கண்ணகி தீர்ப்பினை வழங்கிய [illegible] அவனது நாட்டையும் எரியூட்டி அழிக்கிறாள். [illegible] இது சிலப்பதிகாரக் கதை. இக்கதை ஒரு வணிகக் [illegible] கதையாக மட்டுமின்றி, அக்காலத்திய கடல் வாணி[illegible] சமூகம் ஒன்று சந்தித்த பொது நெருக்கடியை எடுத்துக்கா[illegible] உள்ளது.

[illegible] கடற்கரை நகரங்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு வரலாற்றுக் [illegible] வெளிநாட்டு வாணிகத்தால் செழிப்புற்ற விளங்கியமை [illegible] அவ்வெளிநாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங் [illegible] தமிழக கடற்கரைகள் செழிப்பை இழந்தமையையும் [illegible] விளக்குகிறார் (2011). கோவலன் கொலை, [illegible] வீழ்ந்து இறத்தல், அவனது மனைவியின் மரணம், [illegible] எரியூட்டப்படுவது, கண்ணகியின் மறைவு ஆகிய கதைச் [illegible] ஓர் ஆழமான சோகத்தொனியைச் சிலப்பதிகாரக் [illegible] ஏற்படுத்துகின்றன. இளங்கோவடிகளால் [illegible] சிலப்பதிகாரக் காப்பியம் கதைச் சம்பவங்களுக்கு [illegible] வந்து ஊட்டியது என்ற சமண சமய விளக் [illegible].

[illegible]மேகலை காப்பியம் சிலப்பதிகாரத்தின் கதையைத் [illegible] மாதவியின் மகளாகிய மணிமேகலையைக் குறித்த [illegible] விளங்குகிறது. இக்காப்பியத்தின் பூர்வீகப் பெயர் [illegible] துறவு" என்று அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். [illegible] விட நேரடியாகப் பௌத்த சமய, தத்துவச் [illegible] பேசுவதாக இந்நூல் அமைகிறது. மாதவியின் மகள் [illegible] குறித்து சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப்படாத பல [illegible] கொண்டு, அவள் கதைப்போக்கில் பௌத்தத் [illegible] உலகினின்றும் விலகிச் செல்லும் சம்பவங்களைக் [illegible] மணிமேகலை காப்பியம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. [illegible]யின் கதை குறிப்பான உலகியல் சம்பவங்களையோ [illegible]களையோ கொள்ளாமல், அவள் தனது முற்பிறவிச் [illegible] அறிந்து, உலக வாழ்வின் எல்லைகளை உணர்ந்து, [illegible] தத்துவத்தைக் கேட்டறிந்து துறவியாவதோடு [illegible]றது. மிக வெளிப்படையான பௌத்த சமயக் [illegible]யைக் கொண்டதாக நூல் அமைகிறது.

[illegible]மேகலை படிப்படியாகத் துறவை நோக்கி நகர்கிறாள் [illegible]வான கதைப்போக்குடன் இணைந்து நிற்கும் சில கதைச் [illegible], கதாபாத்திரங்கள் நமது கவனத்தைக் கவருகின்றன. [illegible] காப்பியத்தில் இடம்பெறும் பல விளிம்புநிலைக் [illegible]திரங்களை முதலில் சொல்லவேண்டும். கணிகையர் [illegible] சார்ந்தவர்களாகக் குறிக்கப்படும் மாதவி, மணிமேகலை [illegible] இத்தகைய கதாபாத்திரங்களே. கணிகையர் குலத்தைச் [illegible] ஒரு பெண் ஆகப்பெரிய அறமாகச் சொல்லப்படும்

பௌத்தத் துறவை மேற்கொள்ளுகிறாள் என்பதைக் [illegible] மணிமேகலை "கற்புத்தானிலள், நற்றவ உணர்வில [illegible] காப்பிலள், பொருள் விலையாட்டி" என உதயகுமார [illegible] அரசகுமாரன் பழிப்பதாக நூல் (5. 86-87) பதிவு செய்கிறது.

ஆபுத்திரனின் தாயாகிய சாலி என்பாள் தவறான [illegible] ஆபுத்திரனைப் பெற்று, பின் குழந்தையைப் புறக்கணி[illegible] என்றும் கூறப்படுகிறது. இக்காரணத்திற்காக ஆபுத்திரன் [illegible] உள்ளாகிறான். ஆயின் அவன் புத்த நோன்பை ஏற்று [illegible] பலியிடுவதற்காக கட்டப்பட்டிருந்த பசுவைக் காப்பாற்[illegible] ஆபுத்திரனின் உயர்ந்த செயல் அவனுக்கு அமுதசுரபியை [illegible] தருகிறது. மணிமேகலையின் தோழியாக அறிமுகப்படுத்தப்[illegible] சுதமதி என்ற பெண்ணும் ஒரு வித்தியாதரனால் [illegible] வன்முறைக்கு ஆட்பட்டவளாகக் கதையில் சித்தரிக்கப்[illegible] மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் பல பெண்பாத்திரங்கள் [illegible] பெறுவதும் நம் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. மாதவி, மணிமேகலை [illegible] ஆகியோரைத் தவிர சம்பாவதி, மணிமேகலா தெய்வம், [illegible] கந்திற்பாவைகள், காவிரிப் பாவை, காயசண்டிகை [illegible] பெண்பாத்திரங்கள் காப்பியத்தில் முக்கியப் பங்காற்று[illegible] காப்பியத்தில் இடம்பெறும் விளிம்பு நிலைப் பாத்தி[illegible] பெண்களும் மணிமேகலைத் துறவு என்ற காப்பியத்[illegible] நோக்கத்தைத் தாண்டி, காப்பியத்தின் சமூகப் பரப்பை [illegible] விரிவு படுத்துகின்றன. மணிமேகலை கதைப்போக்கில் [illegible] அறிதல், நினைத்த இடத்திற்குப் பறந்து செல்லுதல், [illegible] போன்றவற்றைச் சாதிப்பதற்காகச் சில மந்திரங்களைப் [illegible] போன்ற இயற்கை கடந்த ஆற்றல்களை அடைதல் [illegible] காப்பியத்தின் வெகுசனப் பரப்பை பெரிதும் விரிவுபடுத்[illegible]

மணிமேகலை காப்பியம் ஒரு விரிவான சமூக [illegible] நோக்கியது என்பதை வலியுறுத்தும் மற்றொரு [illegible] கரு அமுத சுரபி எனப்படும் அட்சய பாத்திரத்தைச் [illegible] அமைந்துள்ளது. பசிநீக்குதல் என்ற கதைக் கரு நூலில் [illegible] அறமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

"ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" (11. [illegible])

[illegible] மருந்தாம் அமுத சுரபியெனும்
[illegible] பாத்திரம், மடக்கொடி! பெற்றனை
[illegible] தேவர் எனவிரு சார்க்கும்
[illegible] ஓரறம் உரைக்கேன்
[illegible] தீர்த்தல்' என்றே அவரும்
[illegible] நல்லறம் சாற்றினர்- ஆதலின்
[illegible] கொளிய மன்னுயிர்ப் பசி கெட,
[illegible] பாத்திரம், இளங்கொடி தானென" (12. 115-121)

[illegible] யாது எனக் கேட்பின்
[illegible] இதுகேள்; மன்னுயிர்க்கெல்லாம்
[illegible] உடையும் உறையுளும் அல்லது
[illegible] இல்" (25. 228-230)

[illegible] மணிமேகலை காப்பியத்தில் ஓர் அபூர்வமான [illegible] பெறுகின்றன. கதைப்போக்கின் பெருநோக்காக உள்ள [illegible] துறவு மேற்கொள்ளுதல் என்பதோடு தொடர்பு [illegible] பல சித்தரிப்புகள் காப்பியத்தில் உள்ளன. சக்கரவாளக் [illegible] அழுகும் பிணங்கள் பற்றிய சித்தரிப்பு அத்தகைய [illegible] நிலையாமை என்று பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங் [illegible] பேசப்பட்ட கருப்பொருளுக்கு இட்டுச் செல்லும் [illegible] அவை (8. 66-78). மணிமேகலை அமுதசுரபியைப் [illegible] நீக்கினாள் என்ற கதைக்கரு வணிகச் சமூகத்தின் [illegible] நெருக்கடியிலிருந்து தோன்றிய ஓர் அபூர்வமான [illegible] மதிப்பிடலாம். அது சமூக அடித்தளத்து மக்கட் [illegible] நோக்கி உருவான ஒரு கற்பனை அல்லது கனவு தேசம் [illegible] மதிப்பிடலாம். ஒவ்வொரு காத்திரமான சமூக [illegible] பலவகையான கனவு தேசங்களை உற்பத்தி செய்வ [illegible] அத்தகைய கனவு தேசங்களிலிருந்தே எதார்த்தம் தனது [illegible] தேர்வு செய்து கொள்ளும் என்றும் நாம் அதனைப் [illegible]லாம்.

[illegible]ருபுறம், பௌத்தத்தின் வரலாற்றை மனதில் கொண்டு [illegible]போது, துக்கம் தொடங்கி புத்தரின் நிர்வாணம் [illegible] அதன் பின்னர் நாகார்ச்சுனர் போன்ற மாத்தியமிகா [illegible]ளர்களின் சூன்யவாதம் தொட்டு கணபங்கவாதம் [illegible] பௌத்தம் அதன் வரலாற்றில் ஒரு வாழ்வியல் மறுப்புத் [illegible] ஒரு நம்பிக்கை வறட்சித் தத்துவமாக உருவாகி வந்தது [illegible] இங்கு நினைவுபடுத்த வேண்டியுள்ளது. துக்கம், மரணம்,

உலகை மறுத்துத் துறவு கொள்ளல் என்ற தத்துவம் [illegible]
உணர்ச்சித்தளத்தில் சொல்லாடி வெகுமக்களுக்குப் [illegible]
தத்துவமாகப் பரிணமித்து இருந்தது என்பதை நாம் [illegible]
முடிகிறது.

இத்தகைய சூழல்களில்தான் மணிமேகலை [illegible]
பசிநீக்குதல், உணவின் அடிப்படைப் பண்பு, [illegible]
கருணைமயமானவர் என்ற கருத்தாக்கம் ஆகியவற்றின் [illegible]
நேர்முகமான மெய்யியலை நோக்கி முன்னேறுகிறது [illegible]
காண்கிறோம். ஒரு நெருக்கடிக் காலத்தில் [illegible]
அடிப்படைத் தேவை ஒன்றை நோக்கி நகரும் [illegible]
மணிமேகலை காப்பியத்தின் போக்கை அனுமானிக்க [illegible]
இது பௌத்த சிந்தனையின் வரலாற்றில் ஒரு [illegible]
திருப்பம் எனலாம். துக்கம், நிர்வாணம், சூன்யவாதம், [illegible]
வாதம், அனைத்துமே கற்பிதம் எனக் கூறிய [illegible]
(யோகாச்சாரம்) ஆகியவற்றுக்குப் பிறகு [illegible]
பசிநீக்கலைப் பற்றியும் பேசுவது என்பது பௌத்த[illegible]
ஒருமுறை "உண்டி முதற்றே உலகு" எனும் வாழ்வின் [illegible]
களை நோக்கி இட்டுச்செல்லுகிறது. சூன்யவாதம், [illegible]
யோகாச்சாரம் போன்ற தத்துவங்கள், அவை [illegible]
என்ற போதிலும், மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் [illegible]
எடுத்துரைக்கப்படாமல் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன [illegible]
காண்கிறோம்.

கடற்கரை நகரங்களில் வாழ்ந்த வணிகச் [illegible]
நெருக்கடிகளுக்குப் பிறகு, மணிமேகலைக் [illegible]
வைக்கப்படும் அள்ள அள்ளக் குறையாமல் [illegible]
அமுதசுரபி என்னும் அதிசயப் பாத்திரம் என்ற [illegible]
காலக்கட்டத்தில் நாட்டின் உட்பிரதேசங்களில் [illegible]
கொண்டிருந்த வேளாண்மைச் சமூகத்தின் [illegible]
ஒன்றாகவும் இருக்கமுடியும். அமுதசுரபியின் [illegible]
அவ்வேளாண்மைச் சமூகம் இன்னும் [illegible]
என்பதையும் நதிக்கரைச் செழிப்பு குறித்த [illegible]
எதிர்பார்ப்பாகவே அன்று அது அமைந்திருந்தது [illegible]
அமுதசுரபியும் வேளாண்மைச் செழிப்பும் [illegible]
பல பாடல் வரிகள் மணிமேகலையில் [illegible]
காண்கிறோம்.

[illegible]ரும் நிலமும் காலமும் கருவியும்
[illegible] வித்திய வித்தின் விளைவும்
[illegible]தென்னப் பெருவளம் சுரப்ப
[illegible]தொழில் உதவி வளம் தந்ததுவெனப்
[illegible] தீர்த்த பாவை" (28. 230-234)

[illegible] மணிமேகலை அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறாள். மணிமேகலையின்
[illegible] மணிமேகலை காப்பியத்தின் பிரமாணவியலும்
[illegible] அறிவுத்தோற்றவியலும் எந்தத் தத்துவப் பள்ளியைச்
[illegible] இது திக்நாதருடையதா, தருமகீர்த்தியுடையதா, அல்லது
[illegible] இருவரும் பயின்ற காஞ்சிப் பள்ளியின் பொதுநிலையா
[illegible] பல அறிஞர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளன
[illegible] *1973, கந்தசாமி 1963, 1977).*

[illegible] ஒருபுறமிருக்க, மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் தருக்க
[illegible] இணைந்த செய்தியைப் பறி இங்கு நாம் பேசமுனை
[illegible] மணிமேகலையின் பிரமாணவியல் வேதவியாசர்,
[illegible] சைமினி ஆகிய மூன்று ஆசிரியர்களின் (27.5-6)
[illegible] 10, 8, 6 பிரமாணங்களை முன்வைத்து அவற்றை உள்ளடக்கி
[illegible] பிரமாணங்களையே தான் ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூறுகிறது.
[illegible] பிரத்தியக்கம், அனுமானம் ஆகியவை. காட்சியளவை,
[illegible] என அவை தமிழில் சொல்லப்படுகின்றன.

[illegible]னேந்திரன் அளவை இரண்டே
[illegible] பிரத்தியம் கருத்தளவென" (29: 47-48)

[illegible] கருதல் என இரண்டை மட்டும் ஏற்கும்போது,
[illegible] காப்பியம் உவமம், ஆகமம் அல்லது சப்தம்,
[illegible] சுவாபம், உலகுரை, அபாவம், ஒழிபு, உள்ளநெறி
[illegible] அளவைகளை மறுதலிக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்
[illegible] ஆகமம் அல்லது சப்தம், உலகுரை, உள்ளநெறி
[illegible] அளவைகள் பண்டைய இந்தியத் தத்துவங்களில் மிக
[illegible]க்கோட்பாடு, புனித நூல்களின் அதிகாரம் ஆகிய
[illegible] மதிக்கக் கூடியவை என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.

[illegible] முறைமியான, சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத காட்சி
[illegible] அளவை என்ற இரண்டுக்கு மட்டுமே மணிமேகலை
[illegible] என்பது கவனத்திற்குரிய செய்தியாகும். திக்நாகரின்
[illegible] என்ற நூல் மேற்படி இரண்டு அளவைகளுக்கு
[illegible] மதித்தது என்பதையும் பல ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்

காட்டியுள்ளனர். இந்த இரண்டிலும்கூட பிரத்தியக்கம் [illegible]
காட்சியளவையே அடிப்படையானதாக மணிமே[illegible]
முன்வைக்கப்படுகிறது. "காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமி [illegible]
தமிழ்ப் புலநெறிக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துவதாக இ[illegible]
கருதலளவையை இன்னதென்று சொல்லும்போது அ[illegible]
காட்சியின் வழியாகவே வரையறுக்கிறார். "காண்டல் [illegible]
கண்டிலது உணர்தல்" (27.40) என்று மணிமேகலை [illegible]
காட்சியளவையால் ஒரு தகவல் பல முறை மெய்ப்பிக்கப்[illegible]
தாலேயே கருதலளவையை ஏற்றுக் கொள்ள[illegible]
மணிமேகலை கூறுகிறது. அப்படிப் பலமுறை [illegible]
பட்டிருந்த போதும்கூட, கருதலளவை குறித்த எச்சரி[illegible]
என்ற முடிவை மணிமேகலையின் அணுகுமுறையில் [illegible]
கிறது. கருதலளவை பொதுமைப்படுத்தல்களிலும் [illegible]
பயன்படுத்திக் கருத்தாக்கங்களைக் கட்டமைப்பதிலும் [illegible]
இது உலக அளவில் எல்லா மெய்யியலாளர்களுமே [illegible]
கூடிய அறிவுத் தோற்றவியல் முடிவாகும். உண்மை[illegible]
துல்லியமான பதிவுகளைத் தேடிச் செல்லும் [illegible]
காட்சியளவை எனப்படும் பிரத்தியட்சத் தகவல்[illegible]
அடிப்படையாகச் சார்ந்திருக்கவேண்டுமென்[illegible]
அறிவுத்தோற்றவியலாளர்களும் ஒத்துக் கொள்வர். [illegible]
இந்தத் திசையிலேயே பயணிக்கிறது என்பது குறி[illegible]

மணிமேகலையின் பிரமாணவியல் மிகக் கறா[illegible]
கட்டமைப்புகளுக்கு முந்திய உண்மைகளைத் தேடி[illegible]
மெனில் பிரத்தியக்கம் மட்டுமே அதன் நம்பகமான [illegible]
இருக்க முடியும் என வாதிடுகிறது. இங்கு நாம் [illegible]
ஒரு பொருள்முதல்வாத அறிவுத்தோற்றவியலை [illegible]
முன்பு எப்படி, உணர்ச்சிகள் சார்ந்த துக்கம், மரண[illegible]
நம்பிக்கை வறட்சியான நிலைப்பாடுகளிலிருந்து [illegible]
உணவு, வேளாண்மை போன்ற நிலைகளுக்கு [illegible]
மணிமேகலை பொருள்முதல்வாதத்தை வலியுறுத்[illegible]
தோ அதேபோன்ற பொது அணுகுமுறையை [illegible]
பிரமாணவியலிலும் காணுகிறோம். நாகார்ச்[illegible]
வாதிகளும் கி.பி முதல் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து [illegible]
வியலிலிருந்து இது மாறுபட்ட நிலை என்பதும் [illegible]
வேண்டும்.

தொடர்ந்து மணிமேகலையின் தருக்கவியல் [illegible]
வளருகிறது என்பதையும் நாம் இனி எடுத்து[illegible]

[illegible]ளவை, கருதலளவை என்ற இரண்டு அளவைகளை ஏற்கும்
[illegible]கலை, காட்சியளவையால் பிழைகள் ஏற்பட வாய்ப்புகள்
[illegible] கொள்ளுகிறது. (காட்சிப் பிழைகளையும் மணிமேகலை
[illegible] சொல்லத்தவறவில்லை). ஆயின், கருதலளவை
[illegible] அனுமானச் செயல்பாட்டில் எவ்வளவு கவனமாக இருந்த
[illegible] அதில் பிழைகள், தவறுகள் நிகழ்ந்துவிட வாய்ப்புகள்
[illegible] கொள்ளுகிறது. இதனடிப்படையில் கருதலளவையில்
[illegible] குறைந்தபட்சமாக்க மணிமேகலை 5 வாக்கியங்களைக்
[illegible] தருக்கவியல் வாய்ப்பாடு (Syllogism) ஒன்றை முன்மொழி
[illegible]துவாக. மேற்கத்திய தருக்கவியலை அரிஸ்டாட்டில்
[illegible]போது அதனை மூன்று வாக்கியங்களைக் கொண்ட
[illegible] ஒன்றால் உறுதிப்படுத்தினார். ஆனால் மணிமேகலை
[illegible] கூடுதலாக இரண்டு வாக்கியங்களைக் கொண்டு
[illegible]யைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. இதன் நோக்கம் என்ன?
[illegible] நாம் முன்வைக்கும் கேள்வியாகும். கருதலளவை
[illegible] அனுமானத்தின் மெய்மைத்தன்மையை கறாராக
[illegible]கவே, அது தவறானதாகப் போய்விடக் கூடாது என்ற
[illegible] உணர்வுடன் மணிமேகலை செயல்படுகிறது என்பதைக்
[illegible]

[illegible]ட்டிலின் உருவத் தர்க்கவியலுக்கு, சுமார் ஆயிரத்து
[illegible]களுக்குப் பிறகு, ஜெர்மானியத் தத்துவ அறிஞரான
[illegible] என்பார் அரிஸ்டாட்டிலின் தருக்கவியல்
[illegible] "போதுமான அடிப்படை" (Adequate Grounding)
[illegible] என முயற்சித்து அதனைத் தருக்கவியலின் ஒரு
[illegible]னார். அதாவது, அரிஸ்டாட்டிலின் மூன்று வாக்கியங்
[illegible] தருக்கவியல் வாய்ப்பாடு போதுமானதாக இல்லை
[illegible] நவீன விஞ்ஞானங்கள் உருவான காலத்தைச் சார்ந்த
[illegible] ஏற்பட்டதாலேயே அவர் அரிஸ்டாட்டிலைத்
[illegible]னார்.

[illegible]தைப் பொருத்த மட்டில், இங்கு பௌத்த எல்லை
[illegible] அதற்கு வெளியிலும் இன்னும் வெகுசன மனோ
[illegible] குடிகொண்டிருந்த இறைவன், அற்புதங்கள், பல
[illegible] போன்றவற்றிலான நம்பிக்கைகளும் பௌத்த சூன்ய
[illegible]வாதம் போன்றவை பேசிவந்த உலக மறுப்புக்
[illegible] உறுத்தலடைந்த மணிமேகலையின் பௌத்தம்
[illegible] அனுமானங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக

ஐந்து வாக்கியங்களைக் கொண்ட தருக்கவியல் வாய்ப்பா [illegible]
உருவாக்கியிருக்கிறது என்பதைக் காணுகிறோம். அவ்வாறு [illegible]
வாக்கியங்கள் கொண்ட தருக்கவியல் வாய்ப்பாட்டை [illegible]
போது, மூன்றாவது வாக்கியமாக திருட்டாந்தம் எனும் பிர [illegible]
தன்மை கொண்ட ஓர் எடுத்துக்காட்டை (மலையில் புகை [illegible]
நெருப்பு, அடுக்களை போல்) மணிமேகலையின் [illegible]
முன்மொழிகிறது. அதாவது, பிரத்தியட்சம் சார்ந்தே [illegible]
நிரூபணம் பெறுகிறது என்ற நிலையே மணிமேகலையின் [illegible]
தால் பின்பற்றப்படுகிறது. இது தருக்கவியலில் ஒரு [illegible]
முதல்வாத நிலைப்பாடு என்பது குறிக்கப்பட வேண்டும் [illegible]
வியலில் கண்டுபிடித்த அதே எச்சரிக்கை உணர்வை மணி [illegible]
பௌத்தம் அது தருக்கவியலாக வளர்ச்சியடையும்போது [illegible]
பிடிக்கிறது என்பது கவனத்திற்குரியது. இன்னும் சொல் [illegible]
அனுமானங்களின் கற்பனா ஓட்டங்களைக் கட்டுப்படுத் [illegible]
அறிவை எட்டுவதற்காகவே மணிமேகலையின் பௌத்த [illegible]
வியலைத் தருக்கவியலாக வளர்த்தெடுத்திருக்கிறது [illegible]
முக்கியமாகும்.

மணிமேகலை நூலில் தரப்படும் தருக்கவியல் [illegible]
விரியும்போது, இயலின் கடைசிப்பகுதியில் அறிதலில் [illegible]
எவ்வாறு நிகழ்கின்றன, அறிதல் போலிகள் யாவை [illegible]
மிக விரிவான வரையறைகள் உள்ளன. தருக்க [illegible]
பக்கம், ஏது, திருட்டாந்தம் என்ற மூன்று அவயவங்களி [illegible]
விளைய வாய்ப்புண்டு என்ற அடிப்படையில் மணி [illegible]
காப்பியம் பக்கப் போலிகள் ஒன்பது, ஏதுப் போலிகள் [illegible]
திருட்டாந்தப் போலிகள் எட்டு என மொத்தம் [illegible]
போலிகளை வகைப்படுத்துகிறது. அறிதல் போலிகள் [illegible]
இப்பகுதி முழுவதுமே அறிதலில் அனுமானிப்புகள் [illegible]
களைக் குறித்தனவாகும். இவ்வியலை முடிவுக்குக் [illegible]
மணிமேகலையின் ஆசிரியர், "——அனுமான ஆபாசத் [illegible]
பொய்யும், இத்திறவிதியால் ஐயமின்றி அறிந்து கொள் [illegible]
(29.470-72) என்கிறார்.

முடிவுரை

மணிமேகலையின் கதைப்பகுதியும் நூலின் [illegible]
அமைந்துள்ள பிரமாணவியல், தருக்கவியல், அறிவுத் [illegible]
ஆகியவற்றின் திசைவழியும் மிகத் தெளிவாக ஒரு [illegible]

[illegible]யைக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. பௌத்த சிந்தனையின்
[illegible] புத்தரின் காலம் தொட்டும் அதன்பின்னர் நாகர்ச்சுனரின்
[illegible] உருவான நம்பிக்கை வறட்சியை வழங்கக்கூடிய,
[illegible] மையப்பட்ட சமய மற்றும் தத்துவப் போக்குகளிலிருந்து
[illegible]களில் விலகி உலகியல் ஈடுபாடு, உணவு, பசி ஆகியவை
[illegible] அடிப்படையான அக்கறை, அனுமானப் போலிகளைக்
[illegible] தருக்கவியல் ஆகியவற்றை மணிமேகலை முன்னிருத்துகிறது.
[illegible] சிந்தனை திக்நாகர், தருமகீர்த்தி ஆகியோரின்
[illegible]கள் என்பதை விட, காஞ்சிப் பள்ளியின் பிரத்தியேகமான
[illegible]ப்பாகவும் இருக்கமுடியும். தமிழ்ச் சூழல்களில் உருவான
[illegible] சிந்தனையின் வளர்ச்சி சார்ந்த நிலைப்பாடாகவும் அது
[illegible]யும். தமிழில் வணிக சமூக உறவுகள் நெருக்கடியைச்
[illegible] வேளாண்மைச் சமூகம் தோற்றம் பெரும் காலத்திய ஒரு
[illegible]யாகவும் இது இருக்கமுடியும். எல்லாம் சூன்யம் என்ற
[illegible]பாட்டோடு ஒரு வேளாண்மைச் சமூகம் நிலை
[illegible] சாத்தியமில்லை என்று கொள்வோமெனில், உலகைச்
[illegible] அறிந்து உணவு உற்பத்தியில் ஈடுபடத் தொடங்கிய ஒரு
[illegible] மெய்யியலாக அது இருக்கமுடியும் என்ற முடிவுக்கு
[illegible].